

Bernhard Barnstorff

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Bernhardus Barnstorff ... ad Exsequias, Quas ... Viro-luveni Dn. Immanueli Hamel, Cöslin-Pomeran. S. S. Theol. Studioso, Conterranei Eius Studiorum Gratia Hic Degentes Pomerani Hodie paratas cupiunt, Omnes omnium ordinum cives Academicos ... invitat : [Sub Sigillo Rectoratus Anno Christi 1695. d. 13. Decembr.]

Rostochii: Weplingius, [1695]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777516446>

Druck Freier Zugang

II - 156i. 21.

PROGRAMMA

2VO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

BERNHARDUS

BARNSTORFF

MED. D. P. P. ET POLIATER

ad Exequias,
QVAS

PEREGRINIS, PRÆSTANTISSIMO AC
GRATISSIMO,
VIRO - JUVENI

DN. IMMANUELI
HAMEL, Cöslin-Pomeran.

S. S. Theol. Studiolo,

CONTRRANEI EJUS STUDIORUM

GRATIA HIC DEGENTES

POMERANI

Hodie paratas capiunt,

Omnes omnium ordinum cives Academicos

Sedulò ac officiosè invitat.

Rostochii Typis JOH. WEPPLINGII Univ. Typogr.

II - 156j²¹

IN Academia, sede illâ omnium bonarum artium beatissimâ, ita tamen infelicem esse, ut in mortem ipsam incidat, non tam res flebilis, quàm perturbata & inconueniens videtur primo obtutu Rationi. Annon mittuntur eò iuvenes & multo adhuc sanguine incalentes & corporis viribus valentes? Annon ibi cernis vitæ fiduciâ ita sibi confidentes, ut à mortis sive opinione sive metu sint remotissimi? quis vitæ sibi finem tam maturè imminentem in Academiâ persuaderet? Senibus modò, qui præcipitatâ iam sunt ætate, aut iis, qui naturali quadam subinde valetudine conflantur, illud triste vivendi genus obtingat, ut in mortis meditatione sint frequentissimi! juvenum verò gloriam aut animum ita frangere atque prosternere velle, nec naturæ eorum nec studiis satis convenit. Ita enim & voluptas vitæ magnam partem interiret, & literarum amor facilè remitteret. Alacriorem esse oportet animum & liberio rem, qui librorum vel moles evolvere, vel disciplinarum vastissimum campum percurrere decrevit. Res futuræ sortis est, post vitam demum adimplenda, quæ à mortè expectatur. Vitam verò præsentem quemadmodum non ita pridem ingressa est iuventus, ita tale quoque sui desiderium animis illa altiùs infigit, ut potissimam curæ & culturæ partem occupet. Neque enim tantæ difficultatis æstimandæ sunt fidei res, quàm quas mundus suis recessibus habet reconditas. Fides namque creditur firmissimâ animi persuasione consistere, quam facilè concipi posse, etiam paucis ante obitum momentis, sibi habent vulgò persuasissimum, Ad vitæ verò hujus commoditatem aliquando obtinendam aut tuendam, quantò non subsidiorum apparatu opus? quibus curis non est animus distrahendus? & quæ occupationum genera non hic objiciuntur? insuper voluptati etiam quid dandum est, ut paululum relaxetur animus, nescio quo tandem ludorum genere. Adèò intempestivè mors in Academiis videtur juvenum studia interpellare, ut nec inopportuniore pede incedere, nec inopinatiùs animum opprimere posse existimetur

timetur! Et quis Parentum aut propinqvorum consiliis eò animo
Academiam accedit, ut vitæ suæ velit ibi finem facere? Meliora
præponere consultum est studiis suis, quàm ita abjectè de se sentire
& illa animo destinanda, quæ in usum vitæ hujus amplissimum se
diffundere possunt. Nequetanti sumptus in Academiâ fierent, ni-
sî spes esset omnium fore, ut per omnes vitæ partes diu longè latè-
que utiles evadant viri in Republicâ optimi & undiqve laudabi-
les. In Academiâ scilicet, tanquam felicissimâ bonarum artium mer-
caturâ, illi thesauri, illæ opes explicantur, quæ & oculos & animum
in se convertunt mirabiliter. Non quæ sunt nullius pretii, non
proletarii sermones, non nugaciore aut ventosa hîc proponuntur
& traduntur, sed quæ sunt sublimioris ingenii, quæ sunt exqui-
sitæ sapientiæ & ad usum vitæ magis spectantia, paucis jura
divina & humana omnia tam facili ore, tam promptâ volun-
tate in medium adducuntur, ut in animum magis influere quàm
præcipi videantur. Hîc sapientiæ fontes aperiuntur quàm latissimè:
Hîc lingua, hîc mores, hîc quicquid ad hominis cultum
laudem aliquam confert, & præcepta & commendationem sui
accipiunt. In tantâ verò voluptatum & studiorum varietate,
quâ afficiuntur animi, quis seriæ mortis meditationi locum apud se
relinquit? Annon sapientiâ potius in illis bonorum partibus po-
nitur, ut velut medicina & antidotum mortis habeatur? At quid
mortem eurat ille, qui adversus eam satis præsidio est instructus, aut
qui se à mortis incurSIONE per multa adhuc temporum intervalla re-
motum censet? jam disciplinæ ferè omnes, ut vitam tranquillam
agant homines, præcipere videntur, non ut mortis opinionem &
metum augeant. Theologia fidei præcepta fideliter inculcat, ne
scilicet quicquam mali timeatur. Juris scientia suis ita legibus ad
vitam benè conservandam occupata est, ut mortem ceu rem à se
alienam ducat: Medicina id gloriæ sibi vertit, ut hominis vitam,
quam tot salutaribus præceptis circumscribit, à morte removeat
quàm longissimè: Et Philosophiæ reliquæ apparatus non nisi vitam
hanc utilem, sapientem & ampliorem reddere conatur. Eam sa-
pientiæ speciem præferre videntur, qui tanquam juvenes in Acade-
miis mortis cogitationem frequenter subire recusant. Adeo sibi
molliter blandiuntur homines, ut modò securius in diem vivere li-
ceat

ceat! Verū enim verò si quod vitæ genus ad mortis recordationem præcipuè accommodatum est, vitæ Academicæ illud esse haud obscurè intelligitur. Academia enim & mors quamvis magno à se invicem intervallo distare videntur, non tamen ita dissident, quin ad-comparationem aliquam mutuò accedant. In Academiâ vana esse intelliguntur omnia & speciosò modò rei titulò turgentia, quæcunque mundus præter sapientiam exhibet. Annon verò idem satis mors suis sive prodromis morbis sive exemplis ipsis declarat? Vanitas certè ita Morti præfixa est, ut non minimam in mortis doctrinâ paginam faciat. Vah! quàm vana, quàm fugacia à morte clamantur omnia, quæ homines sibi ex mundi bonis possidere videntur. Academia illud *ἡὼσι σταυρὸς* per omnes parres ita auditoribus suis semper obversari jubet, ut ad se prius redeant, si in sapientiâ progressus velint ex voto facere. Nihil enim æq; remorari solet ad sapientiam contendentes, ac neglectum sui ipsius scrutinium. At verò quid magis à morte præcipitur, quàm ut homines in se descendant, se ipsos excutiant, & cognitionem sui frequenter animo revolvant: Nullæ planè hic homini vires superesse agnoscuntur, quibus aut se efferre animo, aut sibi ad veram vivendi rationem deesse debeat. In Academiâ veritatis omnisque fidci doctrina auditorum aures ita perspicuè circumfluit, ut ad intelligentiam faciliè pervenire queat; Et mors quoque id seriò agit, ut ad veritatis agnitionem reducantur homines, nimis aliàs à via recedentes, nimisque vanâ sive sui sive rerum persuasione se ipsos miserè lactantes. Et enim Mors seria res est, non utens blanditiis, non fraude, non precibus flexibilis, sed æquabilis veritatis tenacissima. Hujus necessitas dum omnibus ineluctabilis incumbit, ejus etiam rei omnes seriò monentur, ut ad gravitatem & studia mores maturè suos componant. Revocantur hic ad examen exactissimum, quæcunque per vitam conscientia aut animus admisit; Executiuntur etiam ea, quæ pietatis opinionem induerunt satis probabilem. Ad fidem itaque, quâ solâ per sanguinem Christi superabilis est, mors homines adigit, excitat, perducit. Tali enim fide, quâ jam in æternam salutem transferimur, non opus fuisset, nisi mors per peccatum supervenisset. Et quemadmodum in Academiâ studiorum cursus eò perducitur, ut tandem sistatur, & jam literarum præmi-

premium expectent studiosi variis muneribus præficiendi, unde honores, unde vitæ subsidia acquiri possunt: Ita à morte illæ rebus nostris accessiones fiunt, quæ perfectionem ipsam, quâ nihil majus, nihil gratius exoptari potest, superinducunt. Ad eam enim per mortem elevamur sapientiam, quæ numerum & mensuram hujus imperfectionis mirum quantum! excedit; In eam vitam migramus, quæ verè demum vita est appellanda, à mali injuriis, à tristitiæ nebulis, imò à suspicione adversitatis omni longè alienissima. Ita mors fideles perficit & coronat, ut infinitis ferè paralogis post se relinquat illam nullius planè momenti perfectionem, quam in benè merentes confert Academia. In Academia ergò vitam cum morte commutare gloriolum æque ac jucundum est. Ipsa enim studia cum vita absolvuntur in hac mortalitate, ut in meliorem eamque celestem vivendi transferantur animæ conditionem. Quid appositum magis esse posset, quàm ex inferiori, quæ in terris est, Academia in celestem statim transmigrare? Succederet ne ille, qui, dum candelam sibi in tenebris accendi curat, ad ipsum solis conspectum perveniret? Et quis indignè id perferre vellet, si pro plumbò aliisque rebus levibus, quas quærit, ingentem auri copiam inveniret, inque ejus possessionem tutò concedere posset? gratulandum potius illi est, cui tam beatè ex Academicis studiis in celestem abire gloriam contingit. Associabitur enim ita panegyri infinitæ multitudinis, quæ sanctitate, quæ gloriâ fulget coram Deo ineffabili. Accedit illam justorum coronam, qui jam perfectione fruuntur æternâ, deposita omni fragilitate, abjectisque querelis quàm longissimè; Paucis, ex perfectione, quæ hîc incipit, transit in perfectionem omnibus suis numeris verè absolutam. Quid convenientius contingere posset? Quæ cum sint tantæ voluptatis & gloriæ, nescio an magis deplorare, quàm gratulatione *Defunctum jam nostrum* prosequi suadendum sit. Felices forsitan se illi æstimant, qui adhuc superstites proposita sibi studia persequi in promptu habent; ast feliciorum deprædicabimus, qui jam ex molesta navigatione, superatis difficultatis fluctibus, opportunè admodum in celestis patriæ portum venit. Deslere tamen oportet nostram jacluram, quam ita, fatis jam cedente beatè *Defuncto nostro*, facere coacti sumus. Ipsa etiam corporis nostri membra mutuò do-

lore efficiuntur, si quando alteri aut male est, aut plane casu quodam abruptitur: Fuit sanè civitatis nostræ membrum non ignobile *Defunctus noster*. Respiciamus ergò non ita siccis oculis fatum, quò ràm bonus civis utilitati in Ecclesiam aliquando futuræ subreptus est. Audiamus jam, quantum ex memoriâ repetere possunt hujus rei periti conterranei, Civis nostri heu! desideratissimi ortum & progressum. Annus agebatur MDCLXXII, cum primam lucem aspiceret Coslini oppido in ulteriori Pomeraniâ satis celebri. Patrem agnovit virum doctissimum atque prudentissimum DN. JOACHIMUM IMMANUELEM HAMEL Notarium publ. Cæsar. Civem & Cerevisiæ coctorem Coslini nominatissimum; Matrem exosculatus est feminam insignem pariter & optimam REBECCAM RUBACHIN ex familia ejus loci præcellenti & florentissimâ oriundam, cujus tamen aut Parentes aut majores quo nomine omnes gaudeant, memoria satis labans jam non suggerit: quos Parentes sicut in vita reverente semper amore, ita amissos acerbis lacrymis prosecutus est. Avum paternum habuit DN. ARNOLDUM HAMEL virum à secretis quondam Serenissimo Episcopatu præstantissimum, Civem vinique præfectum sive negotiatorem sive oenopolam apud Coslinenses magnifanè nominis; Aviam paternam feminam egregiam ELISABETHAM Engelbrechte. Proavus ipsi existit paternus VIR Summè Reverendus atque Amplissimus DN. M. ADAMUS HAMEL, Professor primò Græcæ Lingvæ & Poëseos, deinde Generalis Superintendentens Episcopatus Caminensis, Serenissimo quondam Principi Coslinensi à Concionibus aulicis meritissimus, Pastor insuper Primarius Parochialis templi, dioceseosque Coslinensis Præpositus & officii fide & auctoritate valentissimus; Proavia femina & genere & virtute admodum conspicua MARGARETA MARCL Proavam maternum vel memoriâ recolere potuit Virum præstantissimum atque integerrimum DN. MATTHÆUM ENGELBRECHT, Senatorem Colbergæ, Salisque ibidem parandi Procuratorem, nec non ærarii Provincialis Notarium suâ ætate omnibus & charum & laudabilem: Proaviam verò maternam feminam insigniter modestam & claram ELISABETHAM Kolreptin Hicce præclaris parentibus & Majoribus id etiam gloriæ accessit, quod Proavi Frater DN. DANIEL HAMEL, tantam sibi

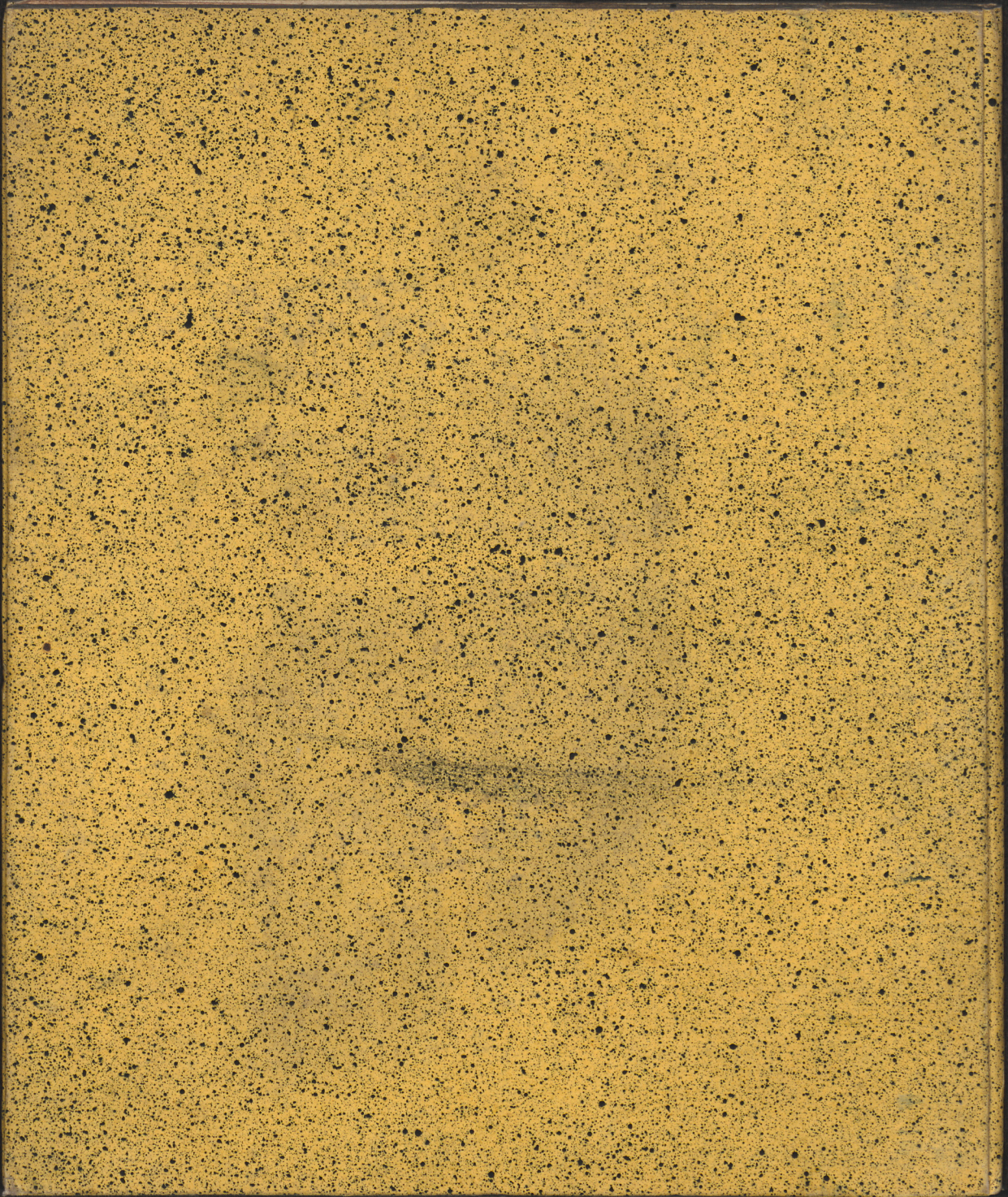
bi

bi gratiam apud Imperatorem Rudolphum II. sua doctrinâ suâque
 virtute peperit, ut non tantum intimi consilii Cæsarei particeps fa-
 ctus, sed etiam cum omnibus suis cognatis in equestrem dignita-
 tem euectus sit. Ex quò jam *Defunctus noster* natus est, etiam eò
 statim prospexerunt parentes optimi, ut ad fidem in JESUM CHRI-
 STUM in baptismate renasceretur. Educationis deinde ita sol-
 licite curam gesserunt, ut præter pietatem omni literarum huma-
 nitate in Scholâ Patriâ animus imbueretur. Adultior factus Patris
 consilio Anno 1691. Sedinum eò animò concessit, ut in Scholâ Se-
 natoriâ majus subinde literarum incrementum caperet. Ubi quo-
 modo & pietate & literarum eruditione profecerit, optimè nobis
 exponet ejus rei testis oculatus & Rector egregius VIR Præcullen-
 tissimus atq; Clarissimus DN. M. GEORGIUS WEHLING, ita verò ille
*Cum hujus Juvenis indoles mihi satis sit explorata, probitas per-
 spectâ, industria probata -- denegare ipsi & hâc in re reddendo
 se. testimonio) operam meam nec volui, nec honestè potui. Tes-
 tor ergo cum pietati, modestia, verecundia, ceterisque, quæ ju-
 ventutem ornant, ac commendant, virtutibus operam non medi-
 orem navasse, obedientiam suis præceptoribus præstitisse; in li-
 terarum studia omni animi contentione incubuisse, ac in hospitio
 liberali, quò apud meum Dn. vicinum usus est, officio suo, quod
 à Pedagogo exigi potest, in omnibus satisfecit, quo circa à Dn.
 Hospite suo satis agrè dimittitur. Huc tandem delatus tanquam
 ad ipsam Sapientiæ sedem id operæ assidue dedit, ut & vitæ & stu-
 diorum rationem iniret omni ex parte laudabilem. Innotuit statim
 VIRO summè Reverendo, Amplissimo atq; Excellentissimo DN. D.
 ANDR. DANIELI HABIGHORSTIO, Facult. Theol. Seniori celeberrimo,
 DN. Collegæ atque Fautori meo honoratissimo, ejusque consiliis
 & operâ ita obsequenter usus est, ut nec major industria nec pietas
 requiri posse videretur. Freqventer scilicet interfuit collegiis, equæ
 Virille optimus aperuit, tum Ebraeo-Analytico-Accentuatorio horis
 pomerid, tum Biblio tripartito, Historico scil. Chronologico & Exe-
 getico in V. T. horâ 7. matur. ut in magna laude & gratiâ esse cœperit
 Quod morbum defuncti attinet, recitamus jam verba Viri
 expe-*

experientissimi atque amplissimi Dn. D. GEORGII KUSSIJ,
Amici atq; Fautoris honoratissimi, nihil in illius decursu singula-
re mihi observare licuit, eò quod pridie ante ipsius obitum, (septi-
mo sc. Dec. accersitus demum fuerim, nisi quod ex hospita, cura
totum ferè octiduum non dormivisse, atque præterlapsà nocte
perturbatum & solito inquietiorem fuisse perceperim, inde collige-
bam hæc ob deliria contigisse, quæ & alii ejus amici & conterranei in
eo observasse postea affirmabant. Interim pulsus celerior & lingua
siccitas, æstus interni non obscura signa præbebant, licet sitim ager non
admodum sentiret, nec de ullo dolore quereretur; tum virium &
rationis, dum ad interrogata haud inconvenienter respondebat
atque etiam præteritâ nocte actorum recordaretur, aliqualis adesse
videbatur constantia. Die VIII. omnia eadem erant, qui ipsius sta-
tus ad vesperam usq; continuavit; exinde ob intervenientem quen-
dam casum motibus convulsivis continuis & vehementissimis in-
opinatò correptus fuit, quibus paulatim remittentibus horâ circa
decimam placidè exspiravit. Decessit ergò ille ex vitâ, qui ut verè
viveret, ab ineunte ætate eò consilia animi convertit, quò à mali
consuetudine, quantum in viribus esset positum, recederet. Re-
diit ille ad Dominum, qui quamprimum morbi dolores sentiret,
illud cantici tanquam argumentum veræ pœnitentiæ certissimum
plus quater ingeminavit; **Bin ich gleich von Dir gewis-
chen / stell ich mich doch wieder ein / hat mich doch
Dein Sohn verglichen durch Sein Angst und
Todes-Wein.** Quod jam reliquum est, Conveniamus,
Cives optimi, in futuris frequentes eâ quâ fas est humani-
tate rogo quæ loq; Valete,

Conventus fiet in Æde Jacobeâ.

Sub Sigillo Rectoratus
Anno CHRISTI 1695. d. 13. Decembr.

bigratiam apud Imperatorem Rudolph
 virtute peperit, ut non tantum intimi co
 ctus, sed etiam cum omnibus suis cogn
 tem euectus sit. Ex qvò jam *Defunctus*
 statim prospexerunt parentes optimi, ut a
 STUM in baptismo renasceretur. E
 licite curam gesserunt, ut præter pietate
 mitate in Scholâ Patriâ animus imbuere
 consilio Anno 1691. Sedinum eò animò c
 natoriâ majus subinde literarum increme
 modo & pietate & literarum eruditione
 exponet ejus rei testis oculatus & Rector
 tissimus atq; Clarissimus DN. M. GEORGII
*Cum hujus Juvenis indoles mihi satis sit
 spectata, industria probata -- denegare ip
 se. testimonio) operam meam nec volui
 stor ergo eum pietati, modestia, verecu
 ventutem orsant, ac commendant, viri
 ocrem navasse, obedientiam suis præcep
 terarum studia omni animi contentione
 liberali, qvò apud meum Dn. vicinum u
 à Pedagogo exigi potest, in omnibus sa
 Hospite suo satis egregè dimittitur. Huc
 ad ipsam Sapienciæ sedem id operæ assidue
 diorum rationem iniret omni ex parte la
 VIRO summe Reverendo, Amplissimo atq;
 ANDR. DANIELI HABICHORSTIO, Facu
 rimo, DN. Collega atq; Fautori meo honor
 & operâ ita obseqventer usus est, ut nec m
 requiri posse videretur. Freqventer scilicet
 Virille optimus aperuit, tum Ebraeo. Analyt
 pomerid, tum Biblico tripartito, Historico
 egetico in V. T. horâ 7. matut. ut in magna la
 Quod morbum defuncti attinet, recit*

doctrinâ suâqve
 i particeps fa
 rem dignita
 est, etiam eò
 SUM CHRI
 einde ita sol
 arum huma
 factus Patris
 in Scholâ Se
 t. Ubi quo
 optimè nobis
 R. Pracellen
 G, ita verò ille
 probitas per
 re (reddendo
 potui. Te
 que, qua ju
 n non medi
 itisse; in li
 sc in hospiti
 suo, quod
 circa à Dn.
 us tanquam
 vitæ & stu
 otuit statim
 mo DN. D.
 iori celebra
 que consiliis
 nec pietas
 legiis, equæ
 atorio horis
 ogico & Ex
 esse cœperit
 verba Viri
 expe;

